

teken délután 4 órára a kaszinóba érkeztetve hívja össze, amelyen megbeszélnek a közelebbi teendőket és a jelentkezések alapján a szervezési csoport megalakul.

Beszélgessünk.

★

A fahonvéd: Der, die, das.

En: Van itt valaki kettőnkön kívül?

A fahonvéd: Azt hiszem, nincsen. Der, die das.

En: Hát már maga is német szóra adta a fejét?

A fahonvéd: A magyar honvéd tudja, hogy mi az illendőség. Német újságírók jártak itt, nálam és úgy gondoltam, hogy egy-két német szót intézek hozzájuk, a mindenit a der die, dasuknak.

En: És megértették-e, amit mondott?

A fahonvéd: En nem értettem, amit mondtam, lehet azonban, hogy ők megértették, hisz azért németek.

En: No, maga is úgy járhatott a német szóval, mint az a kultur-ember, aki a jómultkorában meglátogatta a repülőteret és a tisztektől meg akarta tudni, hogy nem-e alkalmatlan és azt kérdezte németül: Bin ich nicht untauglich?

A fahonvéd: Az illető bizonyosan fölmentett, mert hát ilyennek is kell lenni. De nini, a szegedi újságírók miért nem voltak jelen a német újságírók tiszteletére rendezett vacsorán?

En: Feledékenységből. Sose esodálkozték, ismétlem: feledékenységből. Ugyanis elfelejtették őket meghívni. Mert mi keresni valója is volna az újságíróknak az újságírók között? Majd ha a dalárdisták jönnek ide, akkor meginvítálják az újságírókat is.

A fahonvéd: Miért éppen akkor?

En: Egyszerűen azért, mert a dalárdisták a banketteken azzal a nótával szokták a torkukat köszörülni, hogy: Mi zengi tul a béreket?

A fahonvéd: Nem értem.

En: Pedig érthető. A kérdésre csak az újságírók tudnak feletet adni, mert nekik mindent kell tudni.

A fahonvéd: Nos és mi zengi tul a béreket?

Mikor pedig leereszkedett a lejtőn, egészen világosan látta a vonatot, amint az állomás felé rohan. Még a kéményből gomolygó füstfelhő is egész tisztán látszik... már nem bírja a futást... és keroskad a domboldalon. De ez csak pillanatnyi gyöngeség volt. Már megint talpon van és fut, rohan, repül. Már szinte a kezével véli elérhetni az állomás épületét...

— Hála Istennek, mégis idején érkezem! — sóhajtott föl, amikor szinte ajtóstul rohan be az állomási épület kis előcsarnokába.

— De mi ez? A pénztár nincs nyitva. A vonat talán már el is ment. Bizonyosan az alatt, amíg ott feküdtem magamon kívül, — tépelődik magában.

Akkor veszi észre, hogy a padról félig lecsuszva, ott alszik az előcsarnokban a máiházó. Félénken megérinti a vállát és megszólítja:

— Mikor megy a vonat Temesvár felé?

Az álmából fölriasztott máiházó dühösen mordul rá:

— Mit ver föl az álmomból?!

Aztán kidörzsöli a szemét és kelleetlenül mondja:

— Van még egy óra, míg a vonat Bázias felől érkezik.

Csak most eszmélt rá Steppné arra, hogy akkor hát az imént nem a vonat dübörgését, hanem csak a saját szíve zakatolását hallotta és hogy csak aggódó izgalma láttatta vele a

En: Maga azt hiszi, hogy a dal, pedig nem az, hanem a repülőgép kattogása.

A fahonvéd: Kezdem már érteni a dolgot. Repülő versenyre még meghívják az újságírókat, különösen ha romlottak volnának a gépek.

En: Az újságírótól mindig azt kívánták, hogy csak szomjuhozzék és mindig a mások szomját oltogassa.

A fahonvéd: És mindig oltogatta is, hogy egyik-másiknak szinte belegörbült a háta.

En: Győzik azok háttal is, türelemmel is.

A fahonvéd: De a harcos nép szegény asszonyai nem győzik türelemmel a várast a lisztes-boltok előtt.

En: Nem is türelemmel kell azt győzni, hanem oldalbordaival. Ma-holnap nem lesz már egy épkézláb asszony, mind agyonnyomorítják őket az életvszélyes tolongásban.

A fahonvéd: Azt hallom, új rend van a lisztes boltok előtt.

En: Jól hallotta. A hatóság ugyanis tudván tudja, hogy a munkásosztály asszonyai nem mehetnek Karlsbadba, hát most Karlsbadosdit játszat velük. Libasorba állította őket és most párosával járulnak a csodatevő lisztfőrrás elé. Mondják, hogy a mérnökség, az illúzió kedvéért kolonádokat készül építeni a lisztes boltok elé.

A fahonvéd: Térzenéről sem ártana gondoskodni, így legalább elszórakoznának az asszonyok.

En: A zene-bonát a lisztes boltok alkalmazott kisasszonyai szolgáltatják. Hogy pöntyögnek a lelkeim, hogy dirigálnak, mint a olasz karmesterek volnának.

A fahonvéd: Csak ágáljanak, nem sokáig tart a kis királyságuk csak addig, míg liszt lesz.

A fahonvéd: Ha liszt nem lesz, mindig lesz dinnye. Ámbár az meg nem ajánlatos, mert terjeszti a kolerát.

En: Nem a kolera miatt nem veszik a dinnyét, hanem a nagy ára miatt. Csak milliómosok engedhetik meg azt a lukszust, hogy dinnyét vagy barackot vásároljanak.

A fahonvéd: Bizony barackot kellene adni, de jó ropogósat, kopogózt azoknak a fejé bubjára, akik egy barackért 25—30 krajeárt is elkérnek.

En: A kofák jól tudják, hogy a barackkal és megymással is úgy vagyunk, mint a nó-

vonatot és a füstjét. Pedig megesküdött volna rá, hogy a vonatot látja és hallja.

— Hát akkor még van idő. Bemegy a várószobába és letelepszik egy padra. Rá is fér, hogy kifújja magát. S hogy az idő teljék, kioldja a kendőt, amelyben a pénzt tartotta. A réz- és nikkelpénzeket kirakja a pad ülésére és négy-ötször egymás után megolvassa. A számlálás vége mindannyiszor: három korona nyolevan fillér.

Ép ennyibe kerül a vasuti jegy Temesvárig. Egy fillérrel sem többé, vagy kevesebbe. Visszafelé nem telik utiköltségre. De hát visszafelé nem olyan sürgős az útja. Visszafelé majd gyalog jön. De oda: oda sietni kell! Minél hamarabb kell látnia a fiát, akit másfél esztendeje nem látott és aki — megsebesült...

Nehezen telik a várakozási idő. Végre azonban mégis csak nyílik a várószoba ajtaja és beharsog a megváltás:

— Jegyet váltani Versee — Detta — Temesvár felé!

Micsoda kinosztató szavak!

Gyors léptekkel rohan Steppné a pénztár felé. De amint már csak négy-öt lépésre van a pénztártól, meghökken és megáll. Mintha siető lába hirtelen gyökeret veri volna. Mozdulatlanul áll, mint egy kőszobor.

Nagy-nagy gond és tépelődő kétség állott az útjába és szögezte le a lábát.

tabeli lánnyal, akit mennél jobban kérnek, annál jobban megy, megy, megy.

A fahonvéd: Azt hiszem, én uram, hogy addig jár a korsó is a kutra, míg eltörik. Az árdragító korsókat egyszer majd a közönség töri össze, hogy irmagja sem marad.

En: Nehéz azt kívánni, mint a boldogságot. Mert hát a boldogság, mint a költő mondja, nagy csoda.

A fahonvéd: Tudok én annál nagyobb csodát is, ami emberi komisz leleményességben nyilatkozik meg. Hallom, hogy egyik itteni házasság ember feleségének névtelen levelet írt valami bestia aki megírta az asszonynak, hogy az ura barátnőt tart és a boritékra azt írta, hogy jótékonysági-ügy,

En: Ez a legujabb „jótékonysági“ egyesület. Ezzel kellene ám, de hamarjában leszámolni. Nem gondolja?

A fahonvéd: Azt hiszem, hogy ennél a jótékonysági intézménynél nem mutatkozna

Modern irányú fényképészeti műtermét Gőmőri Sári, Kállai Albert (Hid)-utca 3. szám alatt megnyitotta. Telefon 14—79.

Wagner Manó Főgimnáziuma és nevelőintézete Rákospalotán (Budapest mellett)

A nyolc osztályú főgimnázium

osztály és érettségi bizonyítványai államérvényesek. Lelkiismeretes felügyelet. Alapos oktatás. Jó ellátás. Kitűnő tanerők. Alapvető ismételtanítás. Nagy árnyas kert és játszótér. A tanulók lehetnek bennlakók és félkiosztosok.

Kivánságra „Ismeretőt“ küld az Igazgatóság.

Rákospalota.

Vasuti állomás. — Posta. — Távirde. — Telefon.

A megfakartott óra értékéből

juttassanak valamit

a rokkant hősöknek

— És a fiamhoz egy krajeár nélkül állítsak be? — cikázott át az agyán. — Ha a pénzemet vasuti jegyre költöm, egy fillérem sem marad... Egy cigarettát se vehessek a fiamnak?... Egy korty borral se csillapíthassam a szomját?... Nem, nem azt nem lehet! Ezt a pénzt nem költöm el vasuti jegyre. Nekivágok gyalog az utnak és a pénzt elviszem a fiamnak. Két nap alatt odaérek!...

Két nap!... Borzasztó hosszú idő egy édes anyának, aki másfél esztendeje nem látta fiát és ez a fiú most sebesült. És hátba nem is könnyű sebesült? — merül föl most a kínzó aggodalom meggyötört anyai szívében. Bizonyosan csak gyöngédségből írta, hogy könnyen sebesült, hisz mindig olyan gyöngéd volt az édes anyjához...

Még sem mehet gyalog!

— És a fiamhoz egy krajeár nélkül állítsak be? — töprekedett újból. — Egy cigarettát se vehessek, egy pohár bort se adhasak neki?...

S mialatt így tépelődött, talán maga se vette észre, hogy már el is hagyta az állomást és gyalog halad a sinek mentén Temesvár felé. Csak akkor tért magához, amikor a vonat utolérte a kéményből kiesapódó füst az arcába vágódott.

És erre Stepp Jánosné szeméből megeredtek a könnyek...